

Εκκρεμότητα

του Τσιμάρια Τζανάτου. Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας.

Από [Γλειάνα Δημάδη](#) - 04/12/2014

Αναρωτιόμουν τελευταία: «ωραία τα μεγάλα θεάματα, όμως πρωτοπορία έχουμε;». Το αντικανονικό θέατρο των Τζανάτου-Νούλα με καθησύχασε: κάτι διαφορετικό εξαγγέλλει αυτή η παράσταση του φεστιβάλ νέου ελληνικού έργου στο θέατρο Αγγέλων Βήμα. Οπωσδήποτε για τους μυημένους στον πειραματισμό αλλά και όχι μόνο.

«Αλίμονο στους δυνατούς κι ευαίσθητους/ εξουσιάζονται απ' τους αδύναμους κι αναισθητους»: οι σίχοι της Λένας Πλάτωνος, τραγουδισμένοι από την εκφραστικότερη όσο και αινιγματική – μια περφόρμερ του αμφίσημου- Βίκυ Κυριακουλάκου, μπλέκονται στην σκηνοθεσία του Βασίλη Νούλα με τα λόγια του κεντρικού προσώπου της «Εκκρεμότητας», ενός ανώνυμου άνδρα, βυθισμένου στα χρέη και την παράνοια, άνεργου, άπορου, αποσυνάγωγου και ακοινωνήτου (ο Γιάννης Μπόγγρης δίνει μια αφοπλιστικά αισθαντική ερμηνεία).

Οι τράπεζες τον κυνηγούν για απλήρωτα δάνεια και μια φωνή του υπενθυμίζει: «Ισχυρότερα των τύψεων τα ανεξόφλητα.

Ανέκαθεν». Οι υπόλοιποι ένοικοι της πολυκατοικίας του τον προειδοποιούν: «συμμορφωθείτε με τους κανονισμούς». Εκείνος, αντί να συμμορφωθεί, μεταμορφώνεται. Ντύνεται με τα γυναικεία ρούχα της τελευταίας του σχέσης και, ως μελαγχολική drag queen, παίρνει τους δρόμους. Συνευρίσκεται με έναν περαστικό, απομένει στην κορυφή μιας χωματερής, επιστρέφει στην πόλη, καταλήγει σε ένα αστυνομικό τμήμα και εκεί ο αξιωματικός υπηρεσίας του παραδίδει ένα πιστοποιητικό λέγοντάς του: «εκκρεμεί από τα παιδικά σας χρόνια η παραλαβή μιας ...Πραγματικότητας».

Ο Τσιμάρας Τζανάτος, παρά τις επιμέρους αστοχίες, συστήνει με την «Εκκρεμότητα» ένα θεατρικό σύμπαν λυρικό, παραληρηματικό, αφοριστικό και αλλόκοτο, γεμάτο ιδιοσυγκρασιακό χιούμορ και διακειμενικές αναφορές -από τον Ηράκλειτο μέχρι τον Κάφκα και από τον Παζολίνι μέχρι τον Χάινερ Μύλλερ. Με φόντο τη συνθήκη της οικονομικής κρίσης, καταγράφει μια οντολογική κρίση ξεφεύγοντας ολοσχερώς από τη νόρμα του ρεαλισμού, της αναπαράστασης και των αιτιοκρατικών δραματοουργικών δομών. Αντ' αυτού, πιάνει το νήμα του θεατρικού μοντερνισμού και της ανοίκειας ποιητικότητας από εκεί που το άφησε ο πρόωρα χαμένος συγγραφέας Γιάννης Κοντραφούρης. Πίσω από τον τραγικωμικά

μαρτυρικό βίο του πάσχοντα αντιήρωα της «Εκκρεμότητας» μπορεί κανείς να δει τη βάση της συνείδησης που συντάσσεται με τη διαφορετικότητα και αποστρέφεται τις κατασταλτικές δυνάμεις της κανονικότητας^ ακριβώς όπως και στο «Στεφάνι» του Κουντραφούρη. Διαβάζοντας την «Εκκρεμότητα», κατανοεί κανείς πόσο ασεβής υπήρξε ο σκηνοθέτης Βασίλης Νούλας απέναντι στις σκηνικές οδηγίες του Τζανάτου και, ταυτόχρονα, πόσο δημιουργικός.

Γιατί ο Νούλας διαχειρίστηκε την «Εκκρεμότητα» σαν υλικό εργασίας που διατίθεται στους θεατές δίχως οδηγίες χρήσης. Σε μια σκηνή-τοπίο καταστροφής γεμάτο ριγμένα μικρόφωνα, ενισχυτές, μαύρες ταινίες και λάμπες νέον, με μια επιτηδευμένα παρακμιακή αισθητική, συνέδεσε το λόγο του Τζανάτου με το «Cold song» του Κλάους Νόμι και την εικονογραφία του Μαγκρίτ με εκείνη της πορνογραφίας –στη «γυμνή» σκηνή του Γιάννη Μπόγρη και της Δέσποινας Χατζηπαυλίδου. Η αγαστή συνύπαρξη δραματουργίας και σκηνοθεσίας παράγει ένα καθαρόαιμο μεταδραματικό θεατρικό γεγονός, πολύσημο, ηθελημένα «βρώμικο», φύσει και θέσει «άσχημο». Επιτέλους, μια παράσταση που ενοχλεί και διχάζει επί της ουσίας, εγείρει ερωτήματα και τίθεται κόντρα στην αστική σύμβαση του ομογενοποιημένου, εξευγενισμένου και «ομορφούλικου» θεάματος του ευκόλως εννοούμενου.

ΑΓΓΕΛΩΝ ΒΗΜΑ Σατωβριάνδου 36, Ομόνοια, 2105242211.

Μέχρι 23/12. Η «Εκκρεμότητα» παρουσιάζεται στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Διαρκείας Ελληνικού Έργου του 21ου αιώνα «Έξι εγκλήματα ζητούν συγγραφέα» (Καλλιτεχνική υπεύθυνη: Λεία Βιτάλη).